

Lukáš Sklenka

Na
vlastnú
päsť

Lukáš Sklenka

Na
vlastnú
päsť

Obsah

Príbeh dospelávajúceho chlapca, ktorý je oddaný svojmu, po prvej svetovej vojne obrodzujúcemu sa a horúčkovo zbrojacemu nemeckému národu, opisuje jeho kroky životom. Jeho plány, ktorých prvoradým zmyslom je oddanosť vlasti na čele s vodcom Tretej ríše Adolfom Hitlerom, mu ale nevychádzajú podľa vytúžených predstáv. Na celej čiare mu stroskotáva snaha vysnívaného postupu medzi elitu členov polovojenskej mládežníckej organizácie Hitlerjugend. Napriek tomu sa nevzdáva. Oporou v úsilí mu je jeho chápaný otec, triedna učiteľka zo základnej školy, dvaja priatelia a v neposlednom rade jeho pes, ktorý mu je tým najvernejším spoločníkom. Náhla strata blízkej osoby v ňom však zanechá hlboké rany a podnieti jeho konanie na zosnovanie vražedného plánu namiereného proti samotnému vodcovi Tretej ríše Adolfovi Hitlerovi.

Obrovská vd'aka pri práci na tejto knihe patrí môjmu otcovi.

Ďakujem.

Venujem mojim drahým rodičom.

1

„Schnauzi! Schnauzi! Schnauzi, k nohe!“ volal na všetky strany dospievajúci hnedovlasý chlapec s tmavými očami a prítlačlivými črtami tváre. Oblečený bol v uniforme polovojenskej mládežníckej organizácie *Hitlerjugend*, ktorá pozostávala z čiernych krátkych nohavíc a hnedej košele s čiernou kravatou, uviazanou okolo krku. Ľavý rukáv mu zdobila červeno-biela páska s vyobrazeným čiernym hákovým krížom. Vykračoval si hrdo pokojnou ulicou, vedľa radu rodinných domov so sedlovými strechami, v jednej z obytných štvrtí Berlína. Tie boli postavené v rovnakom architektonickom štýle, natreté prevažne bielou, alebo okrovou farbou a zdobené pestrofarebnými kvetmi v oblokochoch.

„Už ma prestáva baviť stále sa za tebou pachtieť a vyzerat', kedy a kde sa zjavíš. Preto... A to ťa teraz varujem,“ zvýšil hlas. „Dávam ti poslednú šancu. Počuješ?! Ak ju prepasieš, odchádzam. Áno, počuješ dobre. Pôjdem domov. Bez teba. Radím ti teda, zbytočne to nenaťahuj. Obaja predsa dobre vieme, kto z nás napokon vyhrá. Určite nechceš zostať bez večere,“ vyriekol varovne a bez toho, aby zastal, siahol do vrečka nohavíc svojej uniformy s dýkou na opasku, udeľovanou všetkým členom Hitlerjugendu a vybral z neho niečo v žlto-hnedom obale. Zastavil sa, roztrhol papierik a zahvízdal. Celý jeho obsah si vložil do úst. Prázdny obal zovrel v dlani a začal ho nahlas krkvať medzi prstami.

Zrazu sa spoza rohu vynoril bleskovou rýchlosťou uháňajúci pes malého vzrastu s kvadratickou stavbou tela a hustou drôtenou srstou farby korenia a soli. Zdobili ho dopredu sklopené uši, vztýčený šablovitý chvost, bohaté svetlé obrvy a výrazná brada, ktorá sa vlnila aj pri najmenšom závane vetra. Hneď ako pribehol, chlapec ho už čakal učupený na chodníku so sladkou maškrtou v ústach, ktorú si od neho

natešene uchmatol. „No vidíš, presne ako som vravel. Vždy ťa dostanem ta, kam chcem,“ spokojne sa zasmial a potľapkal ho. „Teraz už podme. Je najvyšší čas,“ vstal a sprevádzaný verným štvornohým priateľom sa pobral domov.

-

„Johann, kde si sa tak dlho túlal?“ spýtala sa chlapca vyčítavo na dvore stojaca mladá pôvabná tmavovlasá žena. „Otec ťa hľadá.“

„Ahoj, mami. Ako vidíš, nejdem sám, ale so Schnauzi. Čo keby si sa spýtala radšej jej,“ so šibalským výrazom mrkol na sučku s vyplazeným jazykom, ktorá naňho oddane hľadela žiarivými očami, vykúkajúcimi spod hustého obočia.

„Veľmi vtipné, synak, naozaj vtipné. Ale by som ti jednu...“ s úsmevom sa po ňom zahнала. On však šikovne odskočil nabok. Schnauzi sa vášnivo rozštekala.

„Eva, čo sa to tu robí?“ objavil sa na priečelí domu Johannov otec. Keď si všimol jeho prítomnosť, oslovil ho: „Johann, prosím ťa, povedz jej nech je ticho. Musíme sa porozprávať,“ zvrchol sa a pobral dnu. „Budem v pracovni.“

„Pokoj, Schnauzi. Pokoj. Čššš, dobrá Schnauzi,“ Johann tíšil svojho verného priateľa kľáčiac pri ňom na zemi. Dobre si uvedomoval, že jeho malá kamarátka štekotom odviedla pozornosť a uchránila ho pred možným pokarhaním.

„Príliš dlho ju nevychvaľuj a nemaznaj sa s ňou toľko. Pohni sa,“ zaznelo z predsiene.

„No utekaj,“ matka mu s úsmevom pokynula hlavou ku vchodu.

Johann vstal a vydal sa za otcom.

„Ako som už naznačil v prítomnosti tvojej matky, potrebujem sa s tebou pohovárať,“ povedal bez okolkov Wolfgang, hlava rodiny Schneiderovcov, ktorý bol už v tej chvíli s prekríženými nohami pohodlne usadený v koženom kresle, nachádzajúcom sa v obývačke s regálmi plnými kníh pri stenách a písacím stolom pri okne.

„Preto som tu, ocko,“ Johann sa posadil na pohovku, Schnauzi vyskočila k nemu a usalašila sa mu na nohách. „Počúvam ťa.“

„Dobre, ale...“ Wolfgang sa mierne zháčil, „...je vážne nevyhnutné, aby pritom bola aj ona?“ pokynul smerom k Schnauzi, ktorá ho pozorne sledovala. „Chcem teda povedať, musí byť priamo na pohovke?“ pousmial sa. Johann mu jeho úsmev opätoval, pohl hlavou a zamyslel sa na okamih. Spomenul si na prvé dni strávené so Schnauzi, keď sa k nej, ako drobnému, huňatému a vyľakanému stvoreniu choval úplne odmerane. Nestačilo, že sa k nej neunúval ani prihovoriť, štítil sa jej čo i len dotknúť a dokonca sa ju pokúšal úplne ignorovať. Správal sa k nej akoby bola len vzduch a nie živá bytosť s citmi podobnými ako má aj on. No plynutím času sa všetko zásadne zmenilo. Tie dni, keď malá Schnauzi len ustráchané a nechápavo hľadela drobnými čiernymi očkami zmätene okolo seba, boli nenávratne preč. Preto len povedal:

„Nevyhnutné to nie je, ale...“ zahľadel sa dolu na spokojne vyvalenú Schnauzi, ktorú hladil po hlave, „...komu tým prekáža?“

„Dobre, synak, ako chceš. Nedbám, nech je po tvojom. Kým ešte začnem...“ Johannov otec si poškriabal čelo. „S tvojou matkou sme si vždy mysleli, že vychováme inžiniera, vedca, alebo doktora, ale ako vidím obaja sme sa mýlili,“ sňal si okuliare z nosa a s úsmevom pokrútil hlavou. Zakrátko si ich nasadil späť. „Čím pravdaže nechcem povedať nič zlé. To určite nie. Vychádzajúc z premisy, že život sa vo väčšine

prípadov nevyvíja práve podľa toho, ako si ho človek vysníval v mladosti, sme ja a tvoja matka na teba nesmierne pyšní a máš našu plnú podporu, nech sa už rozhodneš akokoľvek.“

„Ďakujem. Čo sa však toho doktora, vedca, alebo inžiniera týka, donedávna som si to tiež myslel. Bol som o tom dokonca hlboko presvedčený.“

„Naozaj? A čo napokon zmenilo tvoje rozhodnutie?“

„To on,“ odvetil Johann stroho.

„Kto on?“ spýtal sa Wolfgang so záujmom.

„No, predsa náš *Führer*.“

„Áno, áno,“ pokračoval. „Viem ako naivne a idealisticky to môže pre väčšinu z vás dospelých znieť, ale musíš mi aj s mamou dôverovať. Naša krajina jednoducho potrebuje obrodu a ekonomickú stabilitu ako soľ. Hlavne od čias svetovej vojny, ktorá nás vďaka našej prehre v nej poznačila v každom smere. Prečo sa teda nepostaviť na stranu človeka, ktorý to so svojím národom myslí skutočne vážne? Preto som sa rozhodol po ukončení základnej školy študovať na akadémii HJ-čka.“

„To ti ja neberiem, a ani nechcem, synak. Zrejme ani nemá zmysel pokúšať sa ti to vyhovoriť. Máš vlastný rozum. Jedno si však pamätaj a prosím ťa, zober si to s plnou vážnosťou k srdcu,“ zhlboka sa nadýchol a dodal: „Never všetkému, čo počuješ. A skôr než sa do niečoho pustíš, alebo to prijmeš za vlastné, dôkladne to zvaž. Až potom konaj. Mimochodom, prekvapuješ ma čím ďalej, tým viac,“ neveriacky pokrútil hlavou a vystrel pravicu. „Pre každý prípad si však nechaj otvorené aj zadné dvierka. Platí?“

„Iste, ocko. Platí,“ Johann sa zdvihol a podal mu ruku.

Schnauzi sa prejavila krátkym spokojným šteknutím. Wolfgang na znak ukončenia ich rozhovoru sklonil hlavu a pohlúžil sa do práce. Johann so Schnauzi v náruči sa vybral po schodoch hore do svojej izby.

V myšlienkach sa pritom sústredil na svoju doposiaľ najdôležitejšiu skúšku, ktorá mala preveriť jeho vytrvalosť a odhodlanie a rozhodnúť o jeho budúcom smerovaní na ceste životom.

„Tak ako, Johann? Darilo sa ti u strýka na výcviku do HJ-čka?“

„Ako sa to vezme. Ak sa ráta deväť a pol zhybov v prítomnosti toho ožrana za úspech, tak áno,“ šepol Johann v škole počas vyučovacej hodiny spolužiakovi a najlepšiemu kamarátovi Franzovi, ktorý s ním sedel v jednej lavici.

„A čo si nedokončil už aj desiaty? Ved' keď raz niečo začnem, zatnem zuby a dotiahnem to do konca. Došli ti sily, však? Že mám pravdu?“ dobiedzal do neho Franz, ktorý mal už prijatie na akadémiu Hitlerjugendu v Braunschweigu takmer isté.

„Vieš, čo mi môžeš. Daj sa vypchať,“ odbil ho Johann opretý chrbtom o lavicu s prekříženými rukami na hrudi.“

„Pst, prestaňte!“ napomenula ich spolužiačka, ktorá sedela vo vedľajšej lavici. „Neviem sa pri vás sústrediť!“

Ich spolužiačka Gerti, dievča so svetlohnedými dlhými vrkočmi, modrými očami a bujnejším poprsím dopĺňala dvojicu našich nerozlučných priateľov. Bola usilovnou žiačkou a čerstvou členkou ligy nemeckých dievčat, odetá ako ostatné spolužiačky v triede. V rovnošate, ktorá pozostávala z tmavomodrej sukne, bielej košele a čiernej šatky stiahnutej pri krku ornamentmi zdobeným zlatistým krúžkom.

„Gerti, čo sa to tam deje? Vyrušujú ťa tvoji neposední kamaráti?“ zamiešala sa do debaty svojich žiakov mladá učiteľka dejepisu Karen Petersová, ktorá bola aj ich triednou učiteľkou.

„Nie, to nie, pani učiteľka,“ zahovorila Gerti.

„To som rada. Môžeme teda pokračovať,“ Karen sa zvrtila k tabuli.

„No vidíš. Nemusíš hneď púšťať do gatí. Gerti je tvoja oddaná patrónka a je celá do teba. Tak to nerieš a hľad'. Len hľad' priamo vpred,“ hútal si

Franz spokojne popod nos pri poškuľovaní na učiteľkinu zvodnú postavu. „Ale by som si dal povedať. Bez váhania. A ty? Čo ty na to, Johann? Ved' to povedz rovno, nie? Neokúňaj sa. Však mám pravdu keď poviem, že Karenin zadoček je v tej sukni k zahryznutiu. Len sa na ňu pozri. Riľka ani dokonale najšikovnejším umelcom tvarovaná skulptúra samotnej Venuše a kozy ako jabĺčka akurátnej veľkosti, ktoré len tak neovisnú. Ani po troch deckách. A tá štíhla postava, ohnivo červené vlasy ako vatra osvetľujúca svojou žiarou aj tú najtemnejšiu noc. Diablica. Cítiš v sebe ten tlak? Čo? Cítiš ho? Pretože to ti teda poviem, kamarát,“ pokrútil hlavou, „ja áno a zrejme aj každý normálny chlap, pardon,“ s úškrnom sa rozhladol okolo seba, „každý chlapec v triede, ktorý už vie načo má to, čo sa mu hompáľa medzi nohami.“

„Drž hubu, Franz, a prestaň trepať!“ zahriakol ho Johann.

„Teraz ma už ale neobalamutíte, mám vás. Johann, k tabuli! Okamžite!“ rozkázala Karen.

„Che-che-che,“ zachechtal sa Franz a šepol: „Uži si to.“

„Ty sa veľmi neteš, Franzi, aj na teba dôjde. Ved' počkaj...“ naznačila Karen Johannovmu spolubesedníkovi, čo ho čaká. Franzovi sa škodoradostný úsmev mihom vytratil z tváre.

„Nech sa páči, Johann, pristúp k mape a porozprávaj nám niečo z histórie nášho národa. Počúvame ťa. Máš slovo,“ vyzvala ho na stoličke za učiteľským stolom s prekríženými nohami sediaca Karen.

„A môžem si vybrať, pani učiteľka?“ spýtal sa počas toho, ako ležérne kráčal k tabuli. Z lavíc sa ozval búrlivý smiech.

„Pst, ticho!“ napomenula zvyšok triedy. „Čo myslíš?“

„Obdobie.“

„Ako len chceš. Dnes je tvoj šťastný deň. Prosím, začni,“ Karen sa naňho usmiala. Johann jej úsmev opätoval a spustil:

„Mohol by som viesť zdĺhavé reči o germánskych kmeňoch akými boli Teutóni, Góti, Frankovia, či Anglovia a Sasi. Ako dobyli pred niekoľkými storočiami Anglicko a zvyšok Britských ostrovov a tak ďalej. Avšak, pýtam sa, má to vôbec zmysel? V dnešnej formujúcej sa Tretej ríši?“ nakrátko zavládlo ticho. „Miesto toho vám, pani učiteľka, porozprávam niečo zo súčasných dejín. Tak ako ich vidím ja,“ Karen spozornela a nespúšťala z neho pohľad. Rovnako aj zvyšok triedy.

„Krátka história modernej doby Nemecka sa začala datovať ak nie narodením Adolfa Hitlera v susednom Rakúsku, tak určite víťazstvom jeho politickej strany NSDAP v júlových voľbách v roku 1932, vymenovaním za ríšskeho kancelára v roku 1933 a obdobím len krátko po smrti prezidenta Hindenburga v roku 1934, kedy sa stal suverénnym vodcom Nemecka. Teda...“ odkašľal si, „...pardon, vodcom Tretej ríše. Nevraviac o jeho víziách a úmysloch so svojím národom v oblasti znižovania nezamestnanosti, budovania ekonomickej prosperity, poriadku a rasovej čistoty na ceste k blahobytu a svetlejšiemu zajtrajškom v jeho veľkolepej Tretej ríši, aká v histórii ľudstva nemá obdobu,“ vyslovil s dôrazom a hrdosťou v hlase. „Verím teda tomu, že všetko, čo bolo skôr, bude zatienené veľkolepými činmi nášho *Führera*,“ zdvihol ruku na pozdrav a vyletelo z neho: „*Heil Hitler!* Ďakujem za pozornosť.“

„*Heil Hitler!*“ zvolala zborovo trieda.

„Fíha. Dobre, Johann. Kde sa to len v tebe berie?“ krútila hlavou užasnutá Karen nad jeho nadšením a oddanosťou voči Hitlerovi. „Sadni si na miesto,“ Johann sa pobral do svojej lavice.

„A teraz si vypočujeme Franza. Franz, pod' k...“ vtom sa ohlušujúco rozoznel zvonec oznamujúci koniec hodiny. „Zajtra pokračujeme a hádaj, Franzi, kto pristúpi k tabuli ako prvý,“ stihla so šibalským úsmevom vysloviť Karen medzi tým, ako si zbierala svoje učebné pomôcky zo stola. Následne ladným krokom opustila triedu.

„Doriti,“ utrúsil Franz so spokojným úškľabkom a divným zábleskom v očiach. Ten sa mu ale pri pohľade na vlhký flak vo svojom rozkroku zaraz vytratil z tváre.

„Tak, kto má teraz právo smiať sa ako víťaz?“ podpichol ho Johann pritom, ako si k nemu uveličene sadal.

„To nechám na teba.“

„A tomu ako mám rozumieť? Kam sa to vlastne takým svinským krokom zberáš?“ zvolal za náhlivo odchádzajúcim kamarátom.

„No, kam asi? Predsa na hajzel. Urobil som sa,“ odvrkol Franz a už ho nebolo.